

Сиромашията.

(Стихотворение въ проза)

Елинъ, Пелинъ.

Тъмна и страхотна нощ. По небето съ бѣсъ и бързина се гонятъ голѣми парцаливи облаци и презъ чернитѣ имъ дрипи отъ време на време студено поглежда луната.

Азъ се прибирамъ по една тъмна уличка въ края на града. Влаженъ вѣтъръ часъ по часъ се спуща като псе върху менъ, граби въ шепитѣ си жълти листа изъ малкитѣ градинки и ме бие съ ожесточение. Стенатъ глухо подъ гнѣва му оголѣлитѣ тополи отъ страни. Той шиба, брули, пищи зловещо, заканително и се проваля въ бездната на мрака.

Задъ менъ се блѣсна съ неведома сила старъ, гнилъ вратникъ и прискърца отъ болки.

Обърнахъ се и погледнахъ презъ скелета му: запусѣлъ дворъ, въ дъното му схлупенъ старъ домъ, натежалъ къмъ земята, потъналъ въ буренакъ, бодилъ и тъмнина. Малка бѣла пжтечка пълзѣше отъ вратничката до него.

Чухъ плачъ. Сподавенъ, глухъ и безнадежденъ плачъ.

Кой ли плаче въ нощта?

Вѣтърътъ бѣ спрѣлъ. Но гнилата вратичка пакъ се блѣсна силно, сякашъ се разби. Една невидима и сърдита ржка я отвори...

Оттамъ излѣзе сиромашията, дошла по здрачъ да преносува.

Тя бѣгаше уплашена и потресена отъ това гнѣздо на сиромашията, гнѣздо на нещастията, рожба на нейното сърдце.

Тя бѣ видѣла въ голата стая, презъ изкъртенитѣ стени на която идѣше вѣтърътъ, хубаво като ангелъ дете, умрѣло въ ржцетѣ на майка си.

Тя бѣгаше уплашена и негодуваща.

Вѣтърътъ съ вѣкъ се спусна нагоре и подгони сърдито сиромашията, чиито боси стѣпки дълго се чуваха по мократа земя.